

אורית וולף
שירים בדו מז'ור

אורית וולף

שירים בדו מז'ור

עמדה

Orit Wolf

Poems in C Major

מסת"ב: 976-965-93141-4-0 ISBN:

כל הזכויות שמורות לאורית וולף

דוא"ל לתגובות: info@oritwolf.com
אתר באינטרנט: www.oritwolf.com

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או אמצעי – אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט, אלא ברשות מפורשת בכתב שתינתן מראש מאת המחברת

נדפס בישראל תשפ"ד • Printed in Israel 2024

סידור, עימוד והדפסה: א. אורן הפקות דפוס בע"מ

לאהובים שלימדו אותי אהבה, כאב ותקווה

סדר השירים

מוסיקה

13	קצת...
14	מוריס ראוול
15	פרדריק שופן
16	וולפגנג אמדאוס מוצרט
17	פרנץ ליסט
18	יוהאן סבסטיאן באך
19	קלוד דביסי
20	הכנר האדמוני

רגעים

23	דמעה
24	אל עצמי
25	ביקור
26	מציאות
27	חטאים
28	פגישה
29	אולי
30	ילדה טובה
31	אורלוגין של פעם
32	טְרַצָּה עולה
33	ילדים
34	מבט שני
35	כפיים
36	בין לבין
37	ורידים
38	חיכון
40	זר פרחים
41	כמה

42	היום
43	אור ירח
44	רגעים

שניים

47	חלות
48	רקמה
49	תכול
50	שאלות
51	עץ הדעת
52	רקפת
53	אתרוגית
54	קימורים
55	הלך ממנה
56	אמונים
58	כמו טופז

שירים מגרוננו

63	פרח אור
64	זמינה
66	פאריס
67	אתה כל כך יפה
68	לחכות
70	ליטוף
71	קומביניזון
72	חלומות

זיכרונות ומשאלות

77	עלה
78	הלוואי
79	מאלול לתשרי
80	יש לילות
81	ברית

82	מוֹתָר
83	פּרַח
84	מְנִיָּה
86	הַטְרוּלִי
88	מֵהֶפֶךְ
89	תּוֹדוֹת
90	אַחֲרֵית דְּבַר

מוסיקה

קצת...

אני רוצה לחשב כמו בטהובן,
לחיות כמו מנדלסון,
להרגיש כמו מוצרט.

מורים ראוול

משחקי המים
של מורים ראוול
דגדגו בי
כדגים בכרכת
שעשועים
ערטלו בצבעי פסטל
תדרים רוחפים
שרק מרתה ארחריץ'
ידעה למצלל
בין שמונים ושמונה קלידים
של זהב ושנהב.

פרדריק שופן

אֲנִי תַמְהָה עָלַיָּךְ
שֶׁהִקְדַּשְׁתָּ לְכָל נָשׁוֹת הָעוֹלָם
וְלִסִּים, מְזוֹרְקוֹת וְנוֹקְטוּרָנִים,
וְרַק אֶת ז'וֹרז' סָאנְד
שֶׁאַהֲבָה אוֹתְךָ בְּאַמֶּת,
שָׂכַחְתָּ.
לֹא נָתַתָּ לָהּ בְּמַתָּנָה
וְלוֹ יִצְיָרָה אַחַת.

וּלְפַגְגַּא אִמְרָאֻם מוֹצֵרֵם

כַּמָּה רִגְעֵי מִיָּנֹר סִפְגָּתָ,

כַּמָּה דִּירוֹת עֲבָרָתָ,

וְעַדִּין כְּתִבָּתָ

אֶת הַסּוֹנֵטָה הָאוֹפֵטִימִית בְּדוֹ מִזְ'וֹר.

פרנץ ליסט

כְּמוֹ עֲשׂוֹ הַיֵּית
לְאַחִידָה שׁוֹפֵן.
הַקְּשֶׁבֶת, נִגְנֶת,
עֲרֶכֶת מְסֻבּוֹת,
שֶׁדֶכֶת נְעֻרוֹת,
נִתֶּתָ לּוֹ לְנִגֵּן רֵאשׁוֹן
וְלִתֵּת אֶת הַטֹּון הָאַחֲרוֹן.
וְהוּא רָאָה בָּךְ
וִירְטוּאוֹז חֶסֶר תִּקְנָה
בְּלִי הַרְבֵּה נְשָׁמָה
אוֹ מְעַט אֲמִירָה.
נִסָּה, אָךְ לֹא הִצְלִיחַ
לְגַנֵּב לָךְ אֶת הַבְּמָה.

יוהאן סבסטיאן באך

חַיִּי הָיוּ נִרְאִים אַחֶרֶת לֹא
הַשְׁאֲרָתָ לִי לְנַחֲמָה
אֶת הַפְּרָלֹודִים, הַפּוֹגוֹת וְהַסּוּיטוֹת הָאֲנֵגְלִיּוֹת.
אֶפְשָׁר לִוְתֵּר עַל הַדְּמָעוֹת,
לְהַשִּׁיל קוֹי תְּבוּת
וּלְהַסְפֵּג בְּצִלִּילִים.

קלוד דביסי

על מה חשבת כשכתבת
את "אור הירח" בסויטת ברגמסק,
על הטבע או על משא האהבה?
ואולי בכלל על ילדה קטנה?
ילדה שיצרת בזרעך
אך התנזרת מלגדלה?
הו,
לו היית מגלה לי.

הכנר האדמוני

עֲרְמוֹנִי, אֲדָמוֹנִי,
ג'ינג'י בְּחֻזְתּוֹ,
שׁוֹבָה בְּצִלְיָלִי,
אוֹחֵז בְּפִלָּאוֹ,
לוֹפֶת כְּנוֹרוֹ,
שׁוֹעֵט כְּשֶׁרוֹנוֹ.

עוֹנוֹת הַשָּׁנָה,
עוֹנוֹת בְּנִשְׁמָה
כְּקִשָּׁת עוֹלָה
וְקִשָּׁת יוֹרֶדֶת.
תְּשׁוּקָתוֹ הַכְּתָמָה
בוֹעֶרֶת כְּמֵאכָלֶת.
רַק דּוּמְיָה שׁוֹתֶקֶת
בֵּין הַתּוֹיִם, מְתַגַּנְבֶּת.
וְיֹה וְיֹאלֶדִי.

רגעים

דמעה

שוב דמעה מטפסת
שוטפת את הלחי הלא נכונה.

אל עצמי

אני חושבת
שאני לא מדברת מספיק
על עצמי
עם עצמי.

ביקור

"את באה?"
הוא שואל,
והיא רק רוצה להיות,
בלי לבוא
או ללכת.
היא רוצה
לבוא אל עצמה
לבקור,
בזמן
שנשא
ולא תם.

מציאות

המציאות שלי
גדולה מהדמיון
אך קטנה
מהפנטזיה.

חטאים

אומרים שחטאים שלא חוזרים
נעלמים עם הזמן וקצב החיים.
אז למה הם כל כך ברוּרים,
יציבים כמו תוי שמיניות ורבעים
של יצרים שאינם הולכים.
רק מתרבים וגוברים.

פגישה

קִבַּעְתִּי פָּגִישָׁה.
הִתְכוּנְנֹתִי,
נִסְעֵתִי,
חֲנִיתִי,
חֲכִיתִי.
חֲשַׁבְתִּי אוֹלִי הִיא מֵאַחֶרֶת
וְחֲכִיתִי עוֹד קֶצֶת.
אֲמַרְתִּי לְעֶצְמִי, הִיא תָּבוֹא,
אָבֵל הִיא לֹא הִגִּיעָה
גַּם לֹא אַחֲרֵי שְׁעָה.
אֲפִלוּ לֹא עֲדָכָנָה
אוֹ שְׁלַחָה הוֹדְעָה.
קֶצֶת אֲכֻזָּה
הִנֵּפֶשׁ.

הִלַּכְתִּי.
אוֹלִי בַּפֶּעַם הַבָּאָה
הִיא תַּחֲלִיט
לְהַפְתִּיעַ.
הִיא לֹא צְרִיכָה לְהִקְדִּים,
רַק לְהִגִּיעַ,
אֶתִּי.

אולי

"את לא צריכה שיאהבו אותך,
את צריכה שירצו אותך!"
אמרת כבדרך אגב,
דרך שהפכה להיות נתיב חיי.

"את האהבה תשמרי רק לי",
הדגשתי,
וצדקתי.

אולי אהבו אותי יותר מדי,
יותר ממה שרציתי או הייתי זקוקה,
ואולי רצו אותי קצת פחות מדי,
פחות ממה שנחוץ כדי להיות מלאה,
באהבה.

ילדה טובה

היום הייתי ילדה טובה.
נגנתי,
כתבתי,
הרהרתי,
עצרתי,
חזרתי לשיחות שלא נענו,
הייתי נחמדה,
שאלתי בחזרה.
התנדבתי,
נקיתי את הבית,
הברקתי את הפסנתר,
לא אכלתי הרבה
ושתייתי לא מעט תה.
למדתי,
עשיתי הליכה
ועוד אחת בשקיעה.
היום הייתי ילדה טובה.
ילדה מרצה,
אך אולי קצת פחות
אשה מאשרת.

אורלוגין של פעם

לֹא קִנִּיתִי לוֹ בְּטוֹת,
"אֲנִי מִסְתַּדֵּר יָפֶה גַם בְּלִי",
אָמַר.
גַּם אִם תִּפְּל צָרָה,
גַּם אִם אָפֵל שְׂדוּדָה,
גַּם אִם יַעֲרִימוּ עָלַי מִהְמוּרָה
הוּא שֵׁם וּמִמְשִׁיךְ לְפָעַם בִּי
כְּאוּרְלוּגִין שֶׁל פְּעַם,
תִּלְוִי וְלֹא מָשׁ
מִתְדַּפֵּק בְּגִאָוָה
שָׂאִין בָּהּ הַפּוֹגָה,
כְּמוֹ עֶבֶד נֶאֱמָן
בְּעֵדֶן שְׁנַעֲלָם,
בּוֹ יֵצְאוּ כָּלֶם
לְהַפְסֵקֶת עֶשֶׂר
וְטָרָם נִקְרְאוּ לְשׁוֹב לְמַעֲוָנָם.

טַרְצָה עוֹלָה

הִיא נִתְּנָה לְבִתָּהּ, יַחֲדָתָהּ
לְלֶכֶת לְדֶרֶכָּה.
אֶת הַ"בֶּקֶר טוֹב" בְּטַרְצָה עוֹלָה
מַחֲלִיפִים כָּעֵת סִקְסוֹת יוֹרְדוֹת
שֶׁל אֲנָשִׁים מְזֻדְמָנִים
שֶׁהוֹלְכִים וּבָאִים
וְשׁוֹכְחִים לְהַדְלִיק אֶת הַיּוֹם.
וּמִתּוֹךְ עֲלָטוֹת מִתְחַלְפוֹת
צָרִיךְ נְחֻמָּה שֶׁל אִמָּא
וּבֶקֶר טוֹב עוֹלָה
תָּמִיד בְּטַרְצָה
גְּדוֹלָה.

ילדים

גַּם אַחֲרֵי שֵׁשׁ שָׁנִים
עָדִין יֵשׁ בִּי צְבִיטָה כְּחֹלָה
בְּכָל פֶּעַם שְׁאַתֶּם נִכְנָסִים עִם הַשְּׂקִיּוֹת.
עוֹבְרִים מִבֵּית לְבֵית וְאַבָּא מְלוּוֶה אֶתְכֶם מֵאַחֹר.
הִדְבִּי מִבְּצֶיץ מְאוֹתָהּ שְׂקִית מְהוּהָה
שֶׁלֹּא מְחַלֶּפֶת גַּם אַחֲרֵי שְׁלֹשׁ שָׁנִים.
הַנִּילֻנִּים אוֹחֲזִים בְּנוֹ שֶׁלֹּא נִקְרַע גַּם אוֹתָם.
יְצִיבִים בְּעוֹלָם שֶׁל חֲבוּקִים חֲסִירִים.

מבט שני

את יפה ממבט שני,
אמרה האשה שראתה אותי
בפעם הראשונה
ואולי האחרונה.

הודמנות שניה
כבר לא תהיה לה.
לאשה,
שממבט ראשון
היה מוטב כי
תשמר
על לשונה.

כפיים

הַתְּפִשָּׁה כִּלְדָּה
הַמְּבֻקָּשֶׁת מִסְתּוֹר מִמְּלֻבוּשֵׁיהָ,
הַבוֹרַחַת מֵאֶמֶת
כִּפִּיָּה.
וְהִיא תַמְשִׁיךְ בַּעֲבוּדַת כָּפִים
מִבְּלִי לַעֲצֹר וְלִמְחָא
כָּפִים.
לַעֲצָמָה.

בין לבין

בין המחר לאתמול
נהלך בנתיב הלב
שאינו יודע דבר.
לא למד קילומטרים,
לא בדק את הזמן,
שם הויתו בכף ידו
ושכך מכאובו
ונרפא.

ורידים

ורידים כחלים ואדמים
צרים ורחבים
הכל נע בתוכי במנעדים
של קצוות והפכים
של התקרבות וגעגוע
של חמימות וזרות
ביני לאחר,
ביני לביני.

חיכוך

לְחֻכּוֹת לְזֶמֶן
שְׁעוֹד יִגִּיעַ
אוּ לְזֶמֶן שִׁיחֲלִיט
לְעִשׂוֹת תַּפְנִיית
וְלֹא לְהִגִּיעַ,
לְאַחַר,
לְהִתְעַכֵּב,
לְהִתְבַּלְבֵּל,
אוּ לְלַכֵּת לְמָקוֹם אַחֵר.

לְחֻכּוֹת לְמַלִּים שִׁיאָמְרוּ
אוּ שִׁילְכוּ לְמַפְתָּן אַחֵר,
מַלִּים שֶׁנֶּעְלְמוּ וְאִבְדּוּ
אוּ סֵתָם נִשְׁטָפוּ
בְּמִבְרַשֶּׁת
שֶׁאֵינָהּ זוֹכֶרֶת,
קוֹל עֶבֶר.

לְחֻכּוֹת לָךְ
שְׁאוּלִי,
וּמָחָר,
אוּ תוֹךְ שְׁעָה,

לְחֻכּוֹת
שֶׁתְּבוֹא אוּ תַּפְתִּיעַ,
שֶׁתִּלְךָ מִשָּׁם אוּ תַּחֲזוֹר אֵלַי.

עֲכָשׁוּ.
לֹא מָחָר.
לֹא פַעַם.
לֹא בְדִיעָבָד.

לְחֻכּוֹת שְׁטָעוֹת תִּהְיֶה
לְהִזְדַּמְנוּת,
שֶׁהַלֵּילָה יִהְיֶה כָּבֵד לְיוֹם.
שִׁשִּׁי לְשַׁבָּת
וְרֵאשׁוֹן לְאַחֲרוֹן
לֹלָא שְׁעוֹן.

זר פרחים

את זר הפרחים
של שבת
תקנה לבדה.
תגיד תודה לעצמה
שעצרה ונתנה בה השראה
לעשות אהבה עם בריות וצלילים.

את זר הפרחים
תשים בחדרה
על שדה בודדה
מכוס תה או כוס יין,
שנגמעה בצהלה
לאחר פתיחת
אשנבי תאותה.

את זר הפרחים
תבחר לפי צבעי
אהבתה.

כמה

כֶּמֶה דִּבַּרְתִּי,

כֶּמֶה נִגַּנְתִּי,

כֶּמֶה חִיכַתִּי,

כֶּמֶה קִפְצַתִּי,

וְעַתָּה

רוֹקֶה מַחֲיוֹכִים,

שֶׁקָטָה מִנְּגוּנִים,

חֲרִישִׁית בְּמַלִּים,

שׁוֹכְבַת מְהֻרָּהּרֶת.

מִחֵר אֶסְדֵּר חֲצִי מְטָה.

היום

אל תסגרו לי את היום
כי מחר הוא יהיה כבר אתמול.

תשאירו אותו עוד מעט
מבטיחה להחזיר עוד רגע קט.

שלא אזכר בו כתקות העבר,
שלא אגיד היה טוב ונגמר,
כי היום הזה כעת מול עיני
ומחר, יזלג מאחורי.

אל תסגרו לי את היום.
תנו לי לספג
את שארית
החם.

אור ירח

אור ירח בקנבלנקה
פוגש מאור קטן בתל אביב.
בין סירים ומזלגות,
בין הרים וגאות,
בצלל הוא רואה איך
טס הזמן,
כמו קונקורד.

אור ירח בקנבלנקה
נשאר לחכות
לשחרית של זהב ושמש
שתעלה כמו ילדה שבוייה
לארץ בה דרים
חלב ודבש
ויסורים.

אור ירח בקנבלנקה
לא מספר ספורים
רק שותק
ושומר אמונים,
חובש פצעים,
נחבא בימים,
נגלה בשלהי הערבים.

רגעים

מורחת 'השחר' לילדה
ונוטלה לנער.
תולה כביסה,
מפנה מדיח,
שוטפת כיורים,
סירים וקצת פנים,
עוד לא שבע
עונה למכתבים,
מתכתבת עם משוררים אהובים,
נוהמת את הקונצ'רטו
מס' 25 של מוצרט
ומעירה את הילדים
לתוך פרק הרונדו.
שיהיו חיהם כמו סבובים
של פזמונים אהובים,
כמו רקודים ומעגלים
שתמיד חגים במז'ור,
דו של מז'ור ומז'ור.

שניים

חלות

אֶצְבְּעוֹתֶיהֶן כְּחֹלּוֹת קְלוּעוֹת
מִתְלַבְּטוֹת אִם לְנֶגֶס אוֹ לְבָהוּת.

רקמה

הם רוקמים
קלסתרִים
שֶׁל חֶשֶׁן וְחוֹן,
נָעִים בְּשִׁבְלִי
כְּמִיָּהָה צְפוּפִים,
חוֹצְבִים אֶת עֵתִידָם,
מְסַתְּרִים בְּדַמוֹתָם.
עֲצֵי פְרִי
שָׁבָא וְמִנָּם.

תכול

בְּתַכּוֹל עֵינֶיךָ
גִּמְעָתָהּ, לְטַפָּתָהּ, שְׁבִיתָ
אֶת הַיֶּלְדָּה שֶׁלֹּא יֵצֵאָה לְאוֹר.
הַשְׁאִירָה בְּעַלְטָהּ אֶת הַזִּרְקוֹר.

שאלות

האם

יגלה

עליה

ויגלה

ממנה?

האם

תאבד

בדרכיו

או

תאבד

בזרעותיו?

יודעת.

שותקת.

מחכת.

עץ הרעת

חֲשָׁקָה

בְּעֵץ

הַדָּעַת

שְׁחָדָר

לְתוֹכָהּ

וְגִדְשׁ

הַיִּכְלָהּ.

הוא

כָּבֵד

לא

יְהִיָּה

מוֹגֵן

בְּגֵן

לְעוֹלָם.

רקפת

לוגמת

אהבתך

ברקפת

זקופה

שפגשה

את הקיץ

ולא הלכה

לישן.

אתרוגית

"אני מצלם הכל",
אמר לה בנחישות
בחיוך של אחד
שידע חיים ונשים.

"אל תגיד לי דבר פעמים",
צוה ברוך
השמוור רק לה,
אהובתו בשלהי קיץ
העורג לצל הסתו.

"את אתרוגית אמתית",
חפן אותה מבלי דעת,
התגדר בתוכו ושמר אתרוגו.
"אוהב אותך, אוצר יקר",
כצילי עוגב
רקח באזנה שקוי
שהותיר אותה צמאה.

קימורים

סוּרְגִים אַמוֹנִם בְּנִפְתּוּלֵי לֶבֶם
זֶה בְּזוֹ
בְּקִיסוּסִית עַל עֵץ בְּרוֹשׁ
בְּטִמְרוֹת שְׁאִינָה יוֹדַעַת רוּיָה.

שׁוֹתִים צְלִילִים,
מִבְּכִים עַל לוֹחֹת שְׁעוֹנִים
שְׁפַעִם הָיוּ נִעְצָרִים
וְהָיוּ הֵם זוֹרְמִים וְרָצִים
בְּמוֹרֵד תְּלוּל כְּלָפִי מַעֲלָה,
בְּמוֹרֵד עֶקֶב כְּלָפִי מִטָּה.

לוֹ רַק הָיוּ יְכוּלִים לַעֲצֹר,
לְשָׁהוֹת וּלְתַהוֹת עַל הָרָגַע,
עַל צְלִילִים שִׁנּוּעוֹ לְרַחֲבָם,
יִגְעוּ בְּגוֹפָם.

וְהִנֵּפֶשׁ קְמוּרָה
כְּמוֹ מִצְנֶפֶת רֶכֶה
בֵּין אֲבָנִים קְרוֹת, סְקוּלוֹת,
מִבְּקָשֶׁת לְהָיוֹת כְּאַרְגָּמָן
בְּלִילוֹת לוֹהֲבִים.

הלך ממנה

הוא הלך ממנה
גם כשהחזיק בידה
גם כשלחש באזנה.

הוא הלך ממנה
גם כשהחסיר פעימה
גם כשנדם בתשוקה.

הוא הלך ממנה
והיא הלכה לתוכה,
ראתה את אמת ילדותה
ולא יספה.

והלכו שניהם מעצמם
ועשו אהבה בראשם,
שלבבו ידיהם,
הפנו גבם,
ותרו,
על המחר.

אמונים

האורות כבו,
המלאכים נעלמו,
השמיכות התקררו,
העננים נדדו.

היא על ידו,
הוא נטוע בעברו,
בתוך לבו וצהר עולמו.
רוצה ואינו צועד,
שתוי מעתיד מזהב
ששעולם לא יגיע ליעדו.

נשבע לה אמונים,
קטף לה זר פרחים,
שקמל ופזר ריחו
בלבן של שבות והולכות.

היא לא תשוב.
הלכה ממנה,
לא תחזור לאחור,
לא תביט בעיניו,
לא תשכח.

תִּשְׁמֹר עַל עֲדֻנְתָּהּ
לְעִצְמוֹהָ,
בְּלִילֹת הַגּוֹאִים,
בְּנַחֲשׁוֹלֵי הַיָּמִים
שִׁבּוּאוֹ
וַיַּעֲבְרוּ,
מֵעַלֶּיהָ.

גַּם אִם לְעוֹלָם
לֹא יִפְיחַ
פָּרָחַיו
בָּהֶם.

כמו טופז

הַמִּתְנָה שֶׁנִּפְלָה עָלָיו
כְּמוֹ טוֹפֵז עַל צִוָּארוֹ
נִתְּנָה לוֹ כְּשִׁבּוּעִים
לִפְנֵי יוֹם הַוָּלְדוֹ.

עַנֵּד וְלֹא הִסִּיר
אֶת אֲשָׁכֶר שֶׁמָּחַתוֹ,
אִמָּץ לְחִיקוֹ
וְלֹא שָׁב עוֹד לְדֶרֶכוֹ.

הוא לא שָׁנַע,
הוא לא שָׁעָה,
לַמִּתְנָה שֶׁעוֹד תִּגִּיעַ.
בְּחִפְזוֹנוֹ, בְּדַמְיוֹנוֹ
פָּתַח עֲטִיפוֹת,
זָרַק מִטְבָּעוֹת,
שָׁכַךְ סְעָרוֹת,
רָגַע אֲהָבוֹת,
יָדַע אֶת גִּלְגָּלֵי הָעוֹלָם
שֶׁחֲזָר וְסָב
שֶׁחֲזָר וְשָׁב,
אֶל עֲצָמוֹ.

הַמִּתְנָה שֶׁנִּפְלָה עָלָיו
כְּמוֹ טוֹפֹז עַל צִוְּאָרוֹ
נִשְׁאַרְתָּ הַפֶּעַם אֲתוֹ.
הוּא לוֹפֵת,
שׂוֹאֵג וְשׁוֹבֵת,
נוֹשֵׁם חֲנָה
וְיוֹדֵעַ.

הִיא מִתְנָה
כְּשִׁבּוּעִים מִיּוֹם הַוּלְדוֹ
עַד יוֹם לְכָתוֹ
עִם שְׁבוּעָתוֹ
לְאַשְׁרוֹ.

שירים מגרוננו

פרח אור

"פרח אור" קראתי לך,
והיא כל כך אהבה.
עדין לא מצאה לי שם חבה.
אולי היא דלגה על החבה
ועברה ישר
לאהבה.

"אהובי", היא קוראת לי,
ואני יודע שהיא באמת מתכוננת.
אני לא שלה,
למרות שגופי בגופה.
לבי בלבה.
ולא אתן אותי
לאף אחת.
מלבדה.

זמינה

"זמינה?"

אני מעז לשאל
יודע שלא תעני מיד,
והזמינות תתבונן כמו שלולית
בקניץ לזהט.

נערת טלפון הפכתי אותך
ועודני להוט ורוגש,
חפץ לאחז בך
כמו בחיי
הנתלשים מעלי
כדפי פוסט איט
צהבהבים.

ואת לעתים עונה
ולרב מפספסת,
הערת בי תשוקה
שנכמרה בגללי,
עת המתנתי לך
ולא בגפי אני.

וצדקת ואמרת בנפשך
לא עוד.
והלכת,
ועודך מסכה לאחור.

וְרַק חִפְצָתִי לַעֲטֹף אוֹתְךָ
בְּרֹךְ עֵינֶיךָ הַבּוֹעֵרוֹת.
הִתְהַי לִי זְמִינָה, אֶהוּבָה?
אֶהְפֹּךְ אוֹתְךָ יוֹם אֶחָד לְמִזְמָנָה.

פארים

טַסְנוּ לְפָאָרִיס.
אֲמַרְנוּ "עִיר הָאוֹהֲבִים",
וְלֹא רָאִינוּ אֶת הָעִיר
כִּי עָשִׂינוּ אֲהָבָה
שְׁעָה וְעוֹד שְׁעָה
וְעוֹד.

אתה כל כך יפה

"אתה כל כך יפה",
את אומרת
ואני לא מבין
על מה את מדברת.
רק העיניים שלי תכלת.

"אתה כל כך יפה",
את מתעקשת
ואני מתחיל להבין
שאולי את רואה אותי
קצת אחרת.

"אתה כל כך יפה",
את נחרצת
ואני משתכנע.
רואה בך
את תשעת הקבין
של היפי בעולם.

לַחֲכוֹת

לַחֲכוֹת

שֶׁתִּרְדִּי מִן הַמָּטוֹס
וְאַחֲכָה לָךְ עִם דְּפִיקוֹת לֵב,
כְּמוֹ שֶׁפַּעַם הָיוּ מַחֲכִים מֵאַחוֹרֵי הַחֶבֶל
בְּטֶרְמִינָל אֶחָד
בְּשָׁנוֹת הַשְּׁבָעִים לְדוֹד מֵאֲמֵרִיקָה.

לַחֲכוֹת

שֶׁתִּרְאֶי אוֹתִי מֵרְחוֹק
וְתִרְצִי לִקְרָאתִי,
וְתִשְׁכַּחִי מֵהַמְּזוּדָה,
רַק תִּקְפָּצִי עָלַי כְּמוֹ
יְלִדָה –
שֶׁלֹּא תוֹלֵד לָנוּ
לְמִרוֹת שְׁחַפְצָתִי
כָּל כָּךְ.

לַחֲכוֹת

שֶׁאוּכַל לְהַצִּיעַ לָךְ
וְשֶׁתִּגִּידִי כֵן,
וְשֶׁנִּצְעַק אֶת הַבְּשׂוּרָה
לְכָל אָדָם זֶר בְּרִחוּב.

לַחֲכוֹת

שֶׁלֹא אֶצְטַרֵךְ לְחֵכּוֹת
שֶׁלֹא אֶחַבֵּק כְּרִיּוֹת,
שֶׁלֹא אֶסְפֹּר שָׁעוֹת
אוֹ אֶמְנֶה שְׁבוּעוֹת.
שֶׁפֶּשׁוּט אֶהְיֶה,
לְצִדֵּךְ.

ליטוף

מְלִטָּף אוֹתָךְ
וּמְרַגֵּשׁ מְלִטָּף,
הַדְּמִיוֹן מַעְבִּיר אוֹתִי עַל
מִצְפוּנִי.
כָּל הָיִיתִי בָּךְ.
הַתְּעַלְסוֹת לֹלֵא מַעְצוֹר
לֹלֵא זְמַן אוֹ שְׁעוֹן,
עוֹד יוֹם שְׁמַחְלִיף קִדְמָת
עוֹד חֶשֶׁךְ שְׁהוּפֶךְ לְאוֹר.
וְאֲנִי שְׁקוּעַ כְּשֹׁכּוֹר
מְרוּהַ לְתוֹכִי זַעֲתָךְ,
מְרַחֵף מַעְלִי וְאִינְנִי כָּאֵן.
וְאֵת עוֹד תְּבוֹאִי.
עוֹד תִּגְיַעִי אֵלַי,
אֲחַבֵּק אוֹתָךְ אֶל לִבִּי
וְאֶשְׁמֹר עָלֵינוּ גוֹף אֶחָד.

קומביניזון

קומביניזון הסאטן השחר
שהיה על גופך כתכשיט
לפני הפעם הראשונה
הפך בראשי לתמונה.
צבעי שמן
על קנבס נופי החיים
של עתיד שהיה.

חלומות

חולם מלפנים
חולם מאחור
על רגעים שיהיו
ועל ימים שהיו.
עודני צובט
ואומר לעצמי:
"זה לא אמת, זה לא אמת".

"אין קליטה", את אומרת,
וזו הופכת להיות
השורה הפרטית שלנו
לתאר את הבלתי
נתן לתאור.
מה שנוכל רק לנצר לעוד שנים.

"את אוהבת אותי?" אני שואל,
ואת חושפת חיוך רחב
כמו אוטוסטרדה בשנחאי.
"אני חולה עליך", את אומרת בבטחה.
"לא רוצה שתהיי חולה עלי,
רוצה שתהיי בריאה עלי"
אני משיב בנימת תוכחה.

"אֲנִי מֵתָה עָלֶיךָ",
אֶת מְנֶסֶה אוֹתִי בְּחִינָה
שֶׁל תִּלְמִידָה מִתְחִילָה.
"רַק תַּחֲיִי אֶת הָאֱהָבָה", אֲנִי מְבַקֵּשׁ
וְאֶת מְהֻנְהָנֶת בְּאֶמֶץ כְּמוֹ נַעֲרָה
שֶׁרַק יֵצֵאָה מִגְּלִידָרְיָה עֲמוּסָה,
בְּחֶרֶה מְטַעֲמִים בְּצַבָּעִים
וְיֵצֵאָה עִם אֲשֶׁרָה בִּידָה.

זיכרונות ומשאלות

עלה

עלה

קמוט

על

מדרכה

מחכה

שתסחף

אותו

למקום

קבורתו

ולזרעו

שניבית

את

המחר

הלוואי

הלוואי

והיית לוקח אותי אתך.

לא אומר "היי שלום",

ולא "ברוכה אהובה".

כי היא תהיה שם

לארבה, לרחבה

במלוא הדרה

בשקיפות קומתה.

מאלול לתשרי

אֱלֹהִים הַיּוֹם בְּיוֹם טוֹב.
קָם וּמַדְלִיק אֶת הַשֶּׁמֶשׁ
הוֹפֵן אֶת אֱלֹול לְתִשְׁרִי.
מוֹחֵק לָנוּ שָׁנָה,
נוֹתֵן לָנוּ לְסֹפֵר מֵהַתְחָלָה,
עוֹסֵק בְּמַחֲלָה.

אֱלֹהִים הַיּוֹם בְּיוֹם טוֹב.
אֶל תִּדְפְּקוּ לוֹ בְּדָלָת,
תִּפְתָּחוּ אוֹתָהּ,
יֵשׁ קִבְלָת קֶהֱל עַד 12.
יוֹשֵׁב שֶׁם וּמִבְּרֵךְ
אֶת כָּל מִי שְׂדוֹרֵשׁ.

אֱלֹהִים הַיּוֹם בְּיוֹם טוֹב.
תִּבּוֹאוּ לְבַד,
לֹא צָרִיךְ מַלְוִים,
לֹא מְכֻנְיֹת אוֹ שׁוֹמְרִים,
לֹא תִפְלוֹת אוֹ סִפָּרִים,
לֹא הוֹרִים אוֹ יִלְדִים.

אֱלֹהִים הַיּוֹם בְּיוֹם טוֹב.
הוּא מְקַשֵּׁב בְּאַמָּת.
בְּלִי עֵתוֹן אוֹ יִשׁוּמוֹן,
יֵשׁ אַרוּחוֹת חֲנָם,
תִּבּוֹאוּ מְקַדָּם.
אֱלֹהִים הַיּוֹם בְּיוֹם טוֹב.

יש לילות

יש לילות
בהם חלומות מתגשמים.
מישהו שם למעלה
זוכר ומיטיב,
מפציע אור
גם בירכתי ספינות שקועות,
גם בלבבות חצובים
אף בעינים כבדות
על ימים שהיו
ואלו שעוד יזרחו,
כשמש שהחליפה תורנות
עם הירח.

ברית

פְּרִיַחַת הַכֶּרְמֶל
בְּשֹׁחַר הָאֲבִיב
קִבְּלָה אֹתָם בְּלֶבָן וְזֹהַב
לֹלֵא עֵדִים,
לֹלֵא אֲוִרִים,
רַק צֹאן וּבָקָר
קִשְׁטוּ וְצִבְּעוּ
אֶת עֵתִידָם.

מוֹתָר

מוֹתָר לְהִיּוֹת נֹאֶהֱב,
אֶהוּבִי.

שְׁנַיִם שְׁחַבְקָתָ
עֲצָמָךְ בְּלִילוֹת וּבִבְקָרִים
עִשּׂוֹ שְׁמוֹת
בְּנִתִיבִי שְׁמַחְתָּךְ.

לוֹ הָיִיתִי שֵׁם לְהַבִּיט בְּתַכְלִי עֵינֶיךָ
כְּאוֹקֵינוֹס תְּשׁוּקָה
שְׁאֵינוֹ מִשׁ לְעוֹלָם.

עֲכָשׂוּ אֲנִי לָךְ
וְאַתָּה לִי
מִקְרוֹב, מִרְחוֹק
מִהַכְמָעַט מוֹתָר.

עוֹד מַעֵט, אֶהוּבִי,
לֹא יִהְיֶה אֲסוּר.
יִהְיֶה אֶפְשָׁר.

פרח

הוא הוֹלֵךְ
היא נוֹתֶרֶת.
הם עוֹצְמִים
אֶת הַיָּמִים
שֶׁלֹא יָבוֹאוּ.
אֶת הַרְגָּעִים
שֶׁלֹא בָּא בְּתוֹכָהּ.
אֶת הַתְּבוּנָה
שֶׁלֹא בָּאָה בְּקִרְבָּהּ.
אֶת הַמְּלִים שֶׁנִּדְמוּ
עַל שְׁפֹתֵיהֶם
וּפָעְרוּ בָּהֶם
בּוֹלְעֵנִים שֶׁל תוֹגָה
וְתִקְוָה לְפָרַח אֹר.

מְנִיָּה

אֶת כִּמוֹ מְנִיָּה בִּנְסֻד"ק,
כָּלֶם רוֹצִים לְהַשְׁקִיעַ בָּהּ.
יֵשׁ שְׁמֵשְׁקִיעִים חֲמִשִּׁים אַחוּז,
יֵשׁ שְׁמֵשְׁקִיעִים אֶת כָּל הוֹנֵם,
וְיֵשׁ כְּאֵלוֹ שְׁלוֹקְחִים הַלּוֹאוֹת נוֹסְפוֹת.
הָעֶקֶר שֶׁתִּזְנָקִי כִּמוֹ בְּקִזְיָנוּ.
וְאֵת מִזְנָקֶת וְקוֹפֶצֶת, קוֹפֶצֶת וּמִזְנָקֶת,
מִשְׁאִירָה אֶת רִבְנוֹ פְּעוּרֵי פֶה,
אִיזוֹ הַשְׁקָעָה וְאִיזוֹ תִּשְׁוֹאָה.
אֶת מִסְחָרֶרֶת אוֹתֵנוּ.
מִסְנוֹרֶת אֶת עֵינֵינוּ בִּיפִיָּה.
וְיוֹם אֶחָד, לִפְתַּע פְּתֹאם,
אֶת מַחְלִיטָה שְׁנִגְמָר לָהּ,
וְצוֹנַחַת. בְּלִי הַתְּרָאָה.
נוֹפֶלֶת מְגֻבָּהִים לְמַעֲמָקִים
וּמִשְׁאִירָה מֵאֲחוּרֵיהָ
פְּצוּעִים וְחֻלָּלִים.
לֹא יִכְלֹת לִכְתֹּב הוֹדָעָה?
לְהַתְרִיעַ כְּדֵי שְׁנֵת־פָּנֶה בְּזִמָּן?
לֹא חֲשַׁבֶּת עַל נִפְגָּעִים?
וְלָהּ לֹא אֲכַפֶּת.
הִלְכֶּת וְלֹא הוֹתֵרֶת סִימָן.
עֲבֵרֶת לְמַחֲזוֹת הַזִּמָּן
שֶׁכָּבֵר אֵינָם שֶׁלָּנוּ.

חֲזֹרִי בָּךְ,
חֲזֹרִי אֵלַיִנו.
הַפִּיחִי חַיִּים.
אֲנַחְנוּ מִשְׁתַּקְקִים
לְשֵׁים בָּךְ אֶת יְהִבְנוּ
וְרַק לְחִבָּק,
אוֹתָךְ.

הטרולי

טרולי שחר על גלגלים,
כלם שואלים:
לאן את טסה?
חזרת מחו"ל?

הם לא יודעים
ששלוש פעמים בשבוע
אני עם טרולי שחר
על גלגלים.

מקונצרט בדרום
לקונצרט בשרון,
תוים מצהיבים,
שמלת קטיפה שחרה
מקפלת עם ריח זעה מתוקה,
נעלים גבוהות עקב
ותיק אפור גדוש
בכל טוב שלא דרוש.

הם לא יודעים.
אני עם טרולי שחר
על גלגלים.
חזרת באישון לילה,
נוהגת בגשמים,
גומעת מרחקים,
חזרת לעשות צ'ק אין.
בבית.

וּמַחֲרָ שׁוּב צִ'ק אָאוּט.
עם שְׂמִלָּה חֲדָשָׁה
מְגַהֶצֶת לְתַפְאֶרֶת,
תָּוִים חֲדָשִׁים יַחְלִפוּ
כְּסָדִינִים מְשֻׁמָּשִׁים אַחֲרֵי עוֹבֵר אַרְח
וְנִעְלִי הָעֵקֶב יִשְׁנוּ צְבָעָן.

הֵם לֹא יוֹדְעִים.
אֲנִי עִם טְרוּלִי שָׁחַר
עַל גִּלְגָּלִים
בְּבִקְרִים וּבְלִילוֹת,
מוֹתִירָה אֶהְבוֹת,
נוֹטֶעֶת תְּקוּוֹת,
מְשַׁמַּחַת הַרְבֵּה לְבָבוֹת.

מהפך

כְּשֶׁהַיּוֹם הוֹפֵךְ לְמָחָר
וְהַסְפָּרוֹת כָּלֵן מִתְאַפְּסוֹת
אֲנִי מְקַבֵּלֶת הַזְדְּמָנוֹת כְּזוֹ
לְהִתְחִיל מֵהִתְחַלָּה.
לְמַחֵק שְׂגִיאוֹת,
לְשַׁכַּח כְּמָה שְׁעוֹת,
לְהִתְמַתֵּחַ וּלְהַחֲלִיק
אֶת הַדָּף
לְיוֹם שְׂכָלוֹ
חֲדָשׁ.

תודות

הספר הזה לא היה נכתב ויוצא לאור לולא העורך, פרופ' רפי וייכרט, שלקח על עצמו הרבה מעבר לעריכה. הטיפול בכל שיר היה כטיפול בך נולד: בעדינות שאין לה אח ורע. אבל בעיקר הוא היווה ומהווה עבורי השראה גדולה, יום יומית, לכתיבה ולהתבוננות, להקשבה לצלילים ולמעמקים חדשים בתוכי. אני בהודיה גדולה על מקצוענות נדירה לצד אהבת אמנות ואהבת אדם שאין לה מידה. תודה להוצאת "עמדה" ולעורך, רן יגיל, על הוצאת ספר זה לעולם. אהבתו הפנה לשירה, הקריאה המעמיקה בספר ונועם הליכותיו נסכו בי תחושה שהגעתי למקום הנכון. תודה נוספת לצלם חיים קמחי המלווה אותי בנאמנות יותר מעשרים שנה, על תרומתו לצילום הכריכה צילום שלוקח אותי להשראה של לבלוב, פריחה והתחדשות. תודה אחרונה לקוראים שלי. לולא הפידבקים הנפלאים שלכם לא הייתי מוציאה ספר זה.

אחרית דבר

מה שרבים לא יודעים עליי הוא שאני לא יודעת לשיר. מעולם לא הייתי טובה בכך. אני לא מזייפת כלל, אבל אני פשוט לא זוכרת מילים. כשאני מקשיבה לשירים מתנגנים אני מאזינה רק למוסיקה. מתמכרת למנגינה, בוחנת הרמוניות, מדמינת את עצמי מנגנת את התווים בראש, אבל המילים בורחות ממני... כתיבת שירה, לעומת זאת, היא בשבילי פורקן אמיתי למחשבות שטרם חיברתי להן מנגינות. אני כותבת על גבי הנייד לפני השינה, לפני הקימה בבוקר ובתורים שבהם אנשים מעבירים את רוב זמנם בגלישה ברשתות החברתיות. ספר זה הוא ספרי השני, אחרי אהבה בסי מינור שיצא לפני שלוש שנים בהוצאת צבעונים. משירים נוגים שנכתבו על פני עשרים שנה אני מנסה לעבור לסולמות מז'וריים יותר ולברך על היש בחיי.

אורית וולף